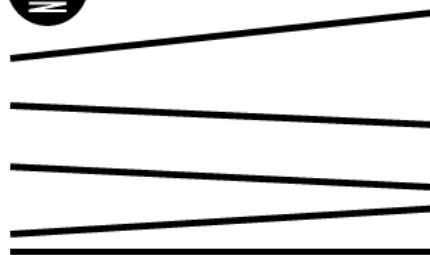

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

oversat ved Jens Kragh Høst.

Amalia Sekkendorf : en liden Piges Historie,
bestemt til Sædernes Dannelse især hos den
qvindelige Ungdom

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. H. Schubothe, 1796

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Amalia Sekkendorf.

1796.

57. - 532.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020098369

Amalia Sefkendorf.

En

57. 52.

liden Piges Historie,

bestemt til Sædernes Dannelse

især

hos den qvindelige Ungdom.

Oversat

ved

Jens Kragh Høst.

Kjøbenhavn, 1796.

Paa J. D. Schuborches Forlag.

Forerindring.

Til at besørge nærværende Bog oversat var Forlæggeren bleven foranlediget ved følgende Dom i Allg. Lit. Zeit. i. A. 1 B. S. 296. "Amalie Seckendorf. Geschichte eines kleinen Mädchens aus der Schweiz. 1795. Dette Skrift indeholder fortræffelige Ting i et reent og godt Foredrag, og er ligesaa lærerigt for Mødre og Opdragere, som for Ungdommen selv. Alt et lagt an paa at fremme reen Sædelighed, streng Opriktighed og Sandhedskjærlighed, pligtmæssig Menneſkesagtelse og Menneſkekjærlighed, ægte Arbejdsomhed, Tro

Kab i sit Kald, og Orden, og sand praktisk Religion.
Sproget er levende, men ikke overspændt og stødende,
ogsaa, naar Bogen læses under forstandige Læreres Besj
ledning, forstaaeligt nok." Min Overbeviisnings Overs
ensstemmelse med denne Dom har formaaet mig til, at
paatage mig Oversættelsen, hvori kun faa og ubetydelige
Forandringer ere gjorte.

Kjøbenhavn d. 19 Maj 1796.

J. R. Høst.

Amalia Sækkendorf.

Første Kapitel.

Samtalen.

Sen indtagende Egn af Fyen ligger et skønt Landhuus, midt imellem Frugthaver og Kornmarker; Glædedal er dets Navn. Her levede for endeel Aar siden Frue Sækkendorf, Enke efter en retsindig Synboe, der havde efterladt hende en anseelig Formue, men tillige nogle elskværdige Børn. Amalia var et af dem: en god Pige, som i sit ottende Aar allerede yttrede en lys Forstand og en Hjertensgodhed, som af den vakre Moder omhyggeligen bleve uddannede.

Engang sad Amalia i Hjørnet af Stuen og læste opmærksom i Nyegaards Samlinger, da hendes Moder efter en Spadseregang traadte ind. Hurtig sprang den Lille hende imøde, og takkede henrykt for den Skønne Bog, hvoraf hun var ganske besejlet. "O kjære Moder! blev hun ved, jeg læser saa gjerne om de smaa Drenge og Piger her. Der seer man alt, hvad de gjorde; om de vare gode eller onde, skikkelige eller uartige, afslagde deres Fejl eller ikke! Havde jeg kun ret mange saadanne Bøger! Hvor fornøjet jeg vilde være!"

Frue Sækkendorf.

Altsaa ønskede Du vel at læse ret meget om vakkre, sødelige eller forbedrede Børn?

Amalia.

O ja! og De vist og?

Frue Sækkendorf.

Hvorfor ikke? Naar jeg læser deres Historie, saa er det, som om de selv stode for mig; og der er, tænker jeg, intet behageligere i Verden, end at see gode Børn, som med alle Kræfters Anspændelse stræbe at opfylde deres Pligter, og ogsaa i Hviletimerne opføre sig stille og sødelig. Thi forstaae mig vel, Amalia, de maae ikke kun til
visse

viste Tider, de maae altid være gode. Men et Spørgsmaal, min Pige: Vilde det og glæde Dig, naar Du engang kunde læse en Fortælling, som skildrede Dig, Dig selv, Din Gjøren og Læden? Troer Du, den kanskee og torde være lærerig?

Amalia.

O! De spørger! En Historie om saadan en liden ensfoldig Pige, som jeg er! Det var vel noget kjønt Læserie!

Frue Seckendorf.

Rigtig nok vilde her og der forekomme Træk, som just ikke lode ganske rosværdige for Dig. Man hviler til hinanden: Du kan undertiden ikke ganske ret betvinge Din Lyst til Slikkerier og Din Smule egensindige Hoved, er vel ogsaa af og til utaalmodig, ved ond Lune, eller ikke i bedste Forstaaelse med Orden og Reenlighed.

Amalia.

De har Ret; men til sine Tider er jeg dog ogsaa god. Rigtig nok, tykkes mig, burde jeg altid være det, og jeg vilde ogsaa gjerne være det, og det gjør mig Ondt, naar jeg ikke er det. Næsten maa jeg altsaa troe, det ikke er muligt, at være stedse god, stedse Herre over sig selv.

Frue

Frue Seckendorf.

Tænk for Alting ikke det, Malle. Du behøver kun alvorlig at ville, saa er Du vist stedse Herre over Dig selv, og stedse god og brav. Men jeg vil opløse Dig den hele Gaade.

Du gjør altid det, som i det Øjeblik falder Dig ind, i Stedet for, at Du burde følge den faste Beslutning, at gjøre kun det, som er godt. Jeg vil give Dig et Par Exempler: Ofte sætter Du Dig hen i den Hensigt ret slittig at lære. Saa længe Du har denne Hensigt, gaaer alt fortræffelig fra Haanden. . . Men naar Du da sidder paa et Sted, hvorover Du maa tænke efter eller som ikke strax vil indpræge sig i Din Hukommelse, vips! ere Dine gode Hensigter borte; Du slaaer Bogen til, og klager over Hovedpine og Himlen veed, over hvad endnu videre. . . Men end mere! Ofte kommer Du munter og lystig hoppende ind i Kammeret; enhver som ser Dig, skulde holde Dig for en ret elskværdig Pige. . . Men, der behøves kun at En sidder paa en Plads, hvor Du gjerne havde plantet Dig hen, eller at man ikke i Øjeblikket giver Dig, hvad Du vil have. . . Strax lægger Du Panden i Folder, hænger med Hovedet, eller tager Dig endog

— 9 —

endog den Frihed at knurre. I Sandhed, Malle,
det gjør mig Ondt, at mit Barn har saadanne
flemme Baner.

Amalia (beFymret).

Men hvad skal jeg da gjøre?

Frue Seckendorfs.

Det vil jeg sige Dig. For Alting maa Du
ret hjertelig ønske, at være god; og jeg haaber,
Du føler Glæde deri og har Anlæg dertil. Derpaa
maa Du fast foresætte Dig, aldrig at gjøre det,
som først falder Dig ind, men det, som er godt;
og samvittighedsfuld maa Du efterlade alt, hvad
jeg forbød Dig, eller alt hvad der forekommer
Dig selv ondt eller uret.

Amalia.

Men troer De da, at jeg paa denne Maade
kunde bringe det dertil, altid at være god.

Frue Seckendorfs.

Sikkert troer jeg det. Thi det kommer ik-
kun an paa Dig, inket at gjøre, hvad der ej er
godt og skønt og retskaffent. For Exempel, naar
jeg om Morgenens giver en af Dine Syskender sin
Frokost for Dig, saa bliver Du utaalsmodig!
Men Du skulde ikke være det, om Du et Øjeblik
ønskte efter, hvor uartigt det er, at misunde en
Broder

Broder, en Søster saa lidet et Fortrin, eller allerede at ærgre sig over at man maa bide et Minut. Eller beroer dette ikke paa Dig?

Amalia.

Rigtig nok beroer det paa mig, at være taalmodig eller ikke.

Frue Seckendorf.

Du — og netop ligesaa forholder det sig med alle andre Tilfælde. Er Du ikke stemt til at arbejde, eller at lære, saa behøver Du kun at tænke en liden Smule efter, hvilken skændig Hest Dovenskab og Lediggang, og hvor meget Du trænger til Underviisning for at uddanne Din Aand og Dit Hjerte, og tilvisse vil denne Betragtning give Dig Mod og Lure til, saa meget det staaer i Dine Kræfter, at arbejde, uden endog at fordreje en Mine.

Amalia.

Men De maa dog tilstaae mig, at jeg læser gjerne og flittig?

Frue Seckendorf.

Det er sandt. Men hvorforsom læser Du gjerne? Fordi det, Du læser, har noget Tiltrækkende for Dig; fordi det er morsomt. Men jeg vilde, at Tanken om Din Pligt alene var tilstræk-

stræffelig, til at bibringe Dig Smag for alt, hvad Du bør gjøre og lære. Da vilde Du ligesaa gjerne gjøre det, som kun skaffer Dig liden Fornøjelse, som det der tiltrækker, mere Dig. Især ønskede jeg, og det ret saare, at Du var søjeligere mod Enhver, blidere og mindre knurvoren, mindre hengiven til ond Lune, end Du virkelig er.

Amalia.

Men man gjør saa tit det Modsatte af hvad jeg vil, og saa er det dog naturligt, at jeg maa blive vred derover.

Frue Sælkendorf.

Nej, mit Barn, endnu langt naturligere er det, at være taalmodig, og ikke troe, at alt i Verden just maa gaae efter vor Villie, vort Hoved. Rører eller tager Din lille Broder Dine Kobberstykker eller Dit Legetøj, saa troer jeg vel, det var Dig kjærere, om han lod dem ligge. Men lønner det Ullagen, derfor at skrige og lar-me, eller at rende efter ham, vel endog at ruske ham en Smule? Var det ikke bedre og skikkeligere, Du med Sagtmodighed sagde til ham: Kjære Povel, giv mig det tilbage! Jeg beder dig. Og giver han Dig det ikke strax tilbage, ih nu! saa kan

Du

Du so vel bie nogle Gjeblif. Jeg veed vist, det vilde koste Dig mindre Møje, end naar Du vredes, larmer og stamper med Fødderne, saa at Alle, der see Dig, blive ilde tilmode over den uartige lille Pige. Har jeg Uret, Malle?

Amalia.

O, De har rigtig nok Ret. Jeg føler det selv, thi jeg er aldrig vel tilfreds, naar jeg er ved ond Lune eller opbragt, og endnu meget mindre, naar jeg seer, at De vredes paa mig. Men tilvisse, tilvisse! Fra i Dag af, vil jeg stræbe efter at blive bedre og skikkeligere.

Frue Sækkendorf.

Brav, Malle, brav! Lad mig kysse Dig! Din' Beslutning gjør mig Glæde, thi jeg veed et Middel, til stedse at holde den levende og virksom.

Amalia.

Og dette Middel var? O snart, lad mig snart vide det!

Frue Sækkendorf.

Det er ganske simpelt. Hver Aften vil jeg optegne, hvorledes Du den hele Dag har opført Dig. Denne Fortælling læser jeg da lydelig op følgende Morgen, naar vi Alle sidde ved Frokosten, og jeg

tæn-

tænker, min Forelæsning vil gjøre Dig større Glæde, naar Du er brav og god, end naar Du var uartig og uskikkelig.

Amalia.

O, kjære Moder, naar jeg var uartig, vilde jeg heller, Ingen fik at vide noget derom. Jeg maa jo skamme mig . . .

Frue Seckendorf.

Rigtig nok er det en liden Ydmygelse, jeg tilstaaer det selv. Men det staaer til Dig selv, ved en klog, god Opsørsel at undvige den. Glem ikke, Malle, at jeg alt i Morgenstunden begynder at skrive Historien om Din Opsørsel.

Andet Kapitel.

Det lykkelige Forsøg.

Med Morgenrøden vaagrede Amalia den følgende Dag, og estertænkte Samtalen med sin Moder. "Ja! jeg vil være god; sagde hun til sig selv, vil gjøre Alt, hvad min gode Moder, hvad Fornuft befaler mig, og efterlade Alt, hvad ikke er godt, ikke ret." Med denne Beslutning sprang

sprang hun hurtig af Sengen, klædede sig ordentlig paa, og satte sig stille og sædelig til Frokosten. Taalmodig, uden Knurren, ventede hun, til alle hendes Syssende vare forsynede, skælede ikke til Brødrallerkenen for at udsee sig den største Stykke, og opførte sig ganske, som det anstaaer et sædeligt Barn.

Efter Frokosten gik hun med Moderen ind i hendes Kammer. Thi denne underviste hende selv i Begyndelsesgrundene til de Videnskaber og Kunster, som høre til et Fruentimmers Dannelse. Uden Tidsspilde tog den Lælle en Bog udaf Hylden, satte sig ned og læste, forstaaelig og naturlig, med tilbørlig Opmærksomhed, iagttog til Punkt og Prikke alle Skilletegn, og kunde fiden nøje fortælle Indholdet af alt det igjen, som hun havde læst. Derpaa tog hun en Jordebeskrivelse i Haanden. Men her gik det ikke saa let. Allerede vilde hun blive i ondt Lune; allerede trak sig nogle Folder op paa Panden. . . Men i Tide faldt det hende ind: at man agtede paa hende og at Skiltringen af hendes Opsørsel skulde forelæses det hele Fordselskab. Borte vare Folderne. Hun fattede Mod, fordobblede sin Opmærksomhed, og snart indprægede sig Pandes

og Staders Navne paa det Nøjeste i hendes Hukommelse.

Til Afveerling begyndte hun en halv Times Tid at strikke, indtil Moderen tillod hende at gjøre sig Bevægelse i Haven. Hendes ældre Broder Karl var just i Færd med at beplante et Ved. Hun hjalp ham fermt, og dobbelt smagte hende derpaa Middagsmaden, fordi hun nød den med den Tanke: at have opfyldt sin Pligt.

Om Eftermiddagen læste hun igjen i Jordbeskrivelsen og lagde derpaa efter Landenes Orden Landforterne paa Bordet. Hun vilde just nævne sin Moder hvert Lands Hovedstad, da lille Povl kom farende ind i Kammeret og slængte sin Hat paa Bordet. Huj! Hvor fløj der Kongeriger, Fyrstendømmer og Fristater omkring! Amalia blev rød, og var bleven vred, havde hun ikke tidsnok erindret sig sin Moders Advarsel og Op- læsningen. Hun lod sig altsaa nøje med at give Nolighedsforstyrderen hans Hat i Haanden, og med al Sagtmodighed at sige ham: "Jeg beder Dig, Broderlille, forstyr mig ikke mere. See, hvad for en Uorden Du har anrettet! Nu maa jeg igjen begynde paa ny." Men Mandslinge fandt

sandt Kongerigernes Dands saa lystig, at han neppe saae dem igjen i Orden, før han nok engang smed Hatten hen derpaa. Tregange havde Amalia den Taalmodighed igjen at bringe Orden i Europas Lande, og ligesaamange Gange Broderen den Ondskab at forstyrre den. Endelig rullede den gode Pige, men uden at vrede, sine Rorter sammen, og sagde til Moderen: "Den lille Forstyrrelsesaand er i Dag ved saa egenfindig Lune, at jeg hellere vil holde op at sysselsætte mig med Jordbeskrivelsen, indtil det maatte behage ham at gaae sin Vej." — "Nej mit Barn, svarede Moderen, Poul skal ikke mere forstyrre Dig. Jeg vilde kun see, hvorvidt Din Taalmodighed, Din Selvbeherkselse strakte sig, og Du har udholdt Prøvelsen." Nu tog hun Poul, og befalede ham med Alvor at være rolig, om han ikke vilde jages af Kammeret.

Men Amalia blev den hele Dag sig lig, sædelig og flittig, og som alle Børn, uden Forskjel, stedse burde være.

Tredje Kapitel.

Tilbagefaldet.

Næste Morgen hørte Amalia med inderlig Sjælefred Historien om sin Opsørsel forelæst. Fire, fem Dage gik det saaledes frem. Hendes Forhold var ulasteligt. Hverken om Slikkervorenhed eller om den kjære Dovenskab, hverken om Utaalmodighed eller ond Lune stod et Ord i Dagbogen, og Moderen begyndte at troe: Malle var paa den Punkt at vorde et Dydens Speil for den hele Børneslægt. Men snart sank dette Haab igjen!

Malle stødte i en af sine Lærebøger paa et Sted, der ikke ved første Bjekast var hende forstaaeligt. Ved modnere Estertanke havde hun vist fattet Meningen deraf, men alt for tidlig tabte hun Modet, og begyndte først at sukke, derpaa endog sagte at knurre. "Det vil ikke staa smukt i vor Historie," sagde Moderen, og begyndte at forklare det tunge Sted. Men Amalia vilde Intet høre, vendte Hovedet bort og fandt for godt at græde. I Øjeblikket stod Moderen op, lagde Bogen paa Bordet, og gik ud af Kammeret uden at sige et Ord. Da hun et

Kvarteers Tid derpaa igjen kom ind, sad den lille
 sorgmodig i en Krog, med Hovedet styttet paa
 Haanden. Hun vovede ikke at staae Dinene op,
 endnu mindre at tale til sin Moder. En heel Uge
 havde hun opført sig ustraffelig, og nu maatte
 hun paa engang igjen synke saa dybt! Denne
 Tanke laae tung paa hendes Sjæl, og selv det,
 der var hende kjærest i Verden, havde hun
 bortgivet for, om det havde været muligt, at
 tilbagekalde den sidste Halvtime. Men for-
 gjæves!

Efter en lang Taushed begyndte endelig Mo-
 deren:

Hvorpaa tænker Du virkelig, Amalia?

Amalia.

Ak, kjæreste Moder! jeg tænker paa, hvor
 jeg i Morgen vil skamme mig, naar De op-
 læser, hvor uartig, usædelig jeg nys opførte
 mig!

Moderen.

I Sandhed, jeg maa skamme mig paa Dine
 Begne. Jeg troede nu, at Du aldrig vilde falde
 tilbage til Dine forrige Feil, da Du i nogle Dage
 havde solet, hvor sødt det er at være tilfreds med
 sig selv og ingen Bebrejdelser at fortjene.

Amalia

Amalia.

Endnu for en Time siden sølede jeg dette, og troede for stedse at være fri for Vebrejdelser.

Moderen.

Jeg haaber, den offentlige Fremstilling af Dit uvise Forhold, og den Krænkelse, Du dermed vil føle, skal bevare Dig for et Tilbagefald i Fremtiden. Det Klogeste, tykkes mig, vil være, at Du saasnart muligt gjør Din Æjsel god igjen, og begynder Din Lektie forfra. Med Fornøjelse vil jeg endnu engang forklare Dig det tunge Sted.

Amalia lod Moderens Raad og nyttede hendes Vejledning. I Øjeblikket var det Sted hende klart og tydeligt, som i den første Opbrusning var forekommet hende ubegribeligt. I øvrigt opførte den Lille sig den hele Dag fuldkommen godt. Desuagtet var hun ikke saa oplyst, saa fro, som de forrige Dage. Thi uophørligen krænkede hende Anger over hendes Æjsel, og Frygt for den Ydmygelse, der den følgende Morgen biede hende.

Fjerde Kapitel.

Tilstaelsen.

Efter en urolig Nat vaagnede Amalia til en Frost, der, som man let kan tænke sig, ikke var saare behagelig. Men den gik bedre over, end hun havde tænkt. Moderen malede vel hendes Sejl med alle Sandhedens Farver, uden at smigre, men hun tilføiede strax: hvor hjertelig Amalia angrede den, hvormegit hun skammede sig derved, og hvor godt hun denne undtagen havde lært sin Lektie. Til Forsoning omfavnede hun den Lille, og sagde: "Min Malle vil, det veed jeg, i Fremtiden opføre sig saaledes, at hun ikke mere vil have Aarsag til at rødme, naar jeg oplæser hendes Historie."

Med det faste Forsæt at være brav og god begyndte Amalia Dagen. Men den Sjæls indvortes Tilfredshed, hun tilfulde havde nydt for sit Tilbagefald, fattedes hende med alt dette. Tre, fire Uger efter hinanden var hun — vel ofte saare nær ved at vorde sine Beslutninger utro, men stedse havde hun saa megen Magt over sig, at blive standhaftig. Kildrede hende da Hænget til Ladhed eller nogen anden Sejl saa stærk, at hun

hun var nær ved ikke mere at kunne modstaae det, saa ilede hun flux til sin Moder, faldt hende om Halsen og sagde med Taarer: "Understyt De mig, ellers falder jeg igjen tilbage til mine forrige Fejl."

Hun behøvede virkelig saare meget den moderlige Ledning. Thi allerede maae vi igjen paa-tale en af hendes Skødesynder: opfarende Brede.

Amalia havde plukket Violer i Haven, for at give sin Moder dem. Hendes Broder Povl saa det. Han fik Lyst til de skønne blaae Blomster, tog dem af Haanden paa hende, og løb hurtigt bort med sit Bytte. Amalia indhentede ham endelig, men den Lille vilde ikke give Rover tilbage. Derover blev hun saa vred, at hendes Kinder og Dine glødede, og alle Lemmer bævede. Med Magt rev hun Blomsterne fra ham, søndertraadte dem, og gav ham saa hæftigt et Stød for Brystet, at han med stort Skrig faldt baglænds om. Amalia holdt inderlig af sin Broder. Hun glemte sin Brede, løstede ham op, bad ham om Forladelse, plukkede andre Blomster til ham, og i nogle Minuter blev den forstyrrede Fred igjen bragt tilbage. Ingen havde været Vidne til dette Optrin, og Malle selv tænkte

tænkte ikke mere derpaa, før hun vilde lægge sig til Sengs.

Uagtet hun, som vi allerede have seet, ikke var sejsfri, var hun dog fri for alt Anslag til Hyf-lerie, og saa ærlig, at hun ikke engang kunde bære den Tanke, at bedrage Nogen. Hvor kunde hun da lade Moderen i den Wildfarelse, ja endog lade hende forelæse: at Amalia den hele Dag havde været Mønster paa en god Pige, som hun virkelig ikke havde været?

Denne Betragtning forjog den søde Søn fra den gode Amalias Dine. Uden Rolighed væltede hun sig om i Sengen, og da hun vaagne-ede, var hendes første Beslutning: hastig at flæde sig paa, ile til sin Moder, og indtil Punkt og Prikke fortælle hende Historien med Povl.

Hun var just paa Vejen, da en i Nærheden boende Veninde af hendes Moder traadte ind i Huset for at spise Frokost med den elskede Familie. En ny Ydmygelse for Amalia. Imidlertid ilede hun ind i Moderens Kammer, mædte den fremmede Frue, og var gjennemtrængt af den faste Beslutning at aabenbare den Hemmelig-hed, der saa tungt trykkede hendes Sjæl. Kun

vid-

vidste hun ikke, hvorledes hun skulde begynde Skriftemaalet. Moderen saae hendes Forlegenhed. "Hvad fejler Dig, Malle, spurgte hun med deeltagende Godhed. Frygter Du vel for Din Opsørsels Skildring i Fruens Nærværelse? Vær rolig. Jeg har i Dag kun godt at fortælle om Dig, og min Veninde vil glæde sig med mig derover . . ."

"O hold op, bedste Moder, sagde Amalia, og Taarer rullede ned over hendes glødende Kinder. Hold op! Jeg kan . . . jeg kan ikke betragte Dem, kan ikke høre paa nogen Roes, som jeg ikke er værd. . ." Og nu fortaalte hun med den største Oprigtighed Historien med sin Broder i Haven.

"Jeg vilde rigtig nok skamme mig, blev hun ved, naar jeg maatte høre med paa Skildringen af min daarlige Jilsindethed. Men jeg vilde vist endnu mere skamme mig ved Deres Bisfald, Deres Roes, Deres gode Behandling, naar jeg derved maatte tænke: ak! vidste Moder hvad du veed, hun skulde tale med dig i en anden Tone."

Moderen var rørt over denne Aabenhjertighed. "Gud velsigne Dig, mit Barn, sagde hun med en Gladestaare. Han bevare Dig denne Op-

Opriatighed, denne Sjælens Reenhed indtil Din højeste Alderdom. Da vil Du være ham og alle gode Mennesker behagelig. Ja, Malle, jeg vil fortælle, at Du sejlede, men ogsaa Din ærlige aabne Tilstaelse vil jeg skildre. O med saadant Sindelag tør jeg haabe alt, alt af Dig. Og kom nu ved min Haand ind i Salen for at modtage vor Gæst."

Nogle Dage derefter fik Moderen Brev at nogle af hendes Slægtninge fra Svendborg vilde besøge hende paa nogle Dage, for i denne yndige Egn at nyde den rene Vaarlust.

Den Dag, de ventedes, gik Amalia til sin Moder i Haven, og sagde efter nogen Betænkning: Jeg vilde gjerne bede Dem om en Villighed.

Moderen.

Og det var?

Amalia.

At De ikke vilde oplæse min Historie, saa længe de Fremmede ere hos os.

Moderen.

Men hvorfor ikke, mit Barn?

Amalia.

Åh! . . . om det nu skulde træffe sig, jeg blev uartig, saa vilde jeg ikke gjerne høre det
igjen

igjen fortælle for saa mange Menneſker. Jeg
maatte jo ſamme mig næſten ihjel.

Moderen.

Det er altsaa intet videre, end en Grund
mere, til med Opmærkſomhed at vaage over Dit
Forhold. Thi døm ſelv: var det ikke utilgiveligt
at forſømme et Middel, ſom er ſaa virkſomt til
at bevare Dig for Fejl.

Amalia.

Men, kjære Moder, at beſkjændtgjøre dem
for hele Verden?

Moderen.

Naſte, alt ondt, Du gjør, ſkeer for dens
Dine, ſom Intet bliver ſkjult for, ſom Intet
kan bedrage.

Amalia.

Gud ſeer alt; det veed jeg vel.

Moderen.

Nu, og er dette ene Vidne ikke mere at
ſrygte, end den hele Verden?

Samtalen blev vel afbrudt ved de Fremme-
des Ankoſt, men den havde gjort ſaa dybt
Indtryk paa Amalias Hjerte, at den gode Pige
blev endnu dobbelt ſaa opmærkſom paa ſig ſelv,
ſom hun havde været hidindtil. Og virkelig var
hen-

hendes Opførsel saadan, at hun aldrig havde Aarsag til at rødme over Dagbogens Oplæsning, saa længe de Fremmede vare i Huset. I det Højeste smaa, ubetydelige Uforsigtigheder lode sig see deri. Men nogle Dage efter de Fremmedes Afreise indtraf vigtigere Optrin.

Femte Kapitel.

Jordbærene.

Amalia havde besøgt en af sine Veninder, og af hende faaet en liden Kurv med skønne friske Jordbær til Foræring. Neppe kunde hun bide, til hun kom hjem, for at dele Vaarens Fjerskefrugter med sine Syskende. Alt havde de forsamlet sig omkring Kurven, og begjerlig skelet hen til dens søde Indhold, da en Pige traadte ind og bragte Børnene Smørrebrød til Aftensmad.

”Det gjør mig ondt, Børnlille, sagde Moderen, at Koffkepigen allerede har tillavet Eder noget Andet. Lade det fordærve kan vi ikke. Jeg tænkte altsaa, vi sparede Jordbærene til i Morgen Aften.”

Vor.

Børnene mærkede strax, at dette moderlige Raad var en mild Befaling, og inæen rovede, at sige sin usorgribelige Mening derimod. Kun Amalia formaaede ikke med Taalmodighed at bære, at hun ved denne Befaling var bleven berøvet den Fornøjelse at beværte sine Eysfende. Hun rynkede Panden, og stillede sig fuld af ond Lune og trodsig endog i en Krog af Kammeret. Forgjeves kaldte man hende til Bords. Hun vilde ikke spise, var Svaret.

"Hvordanne? sagde Moderen, Jordbær havde Du spist, men Smørrebrød vil Du ikke have? Malle, Malle! Jeg frygter . . . Du har inæen Narlag at klage."

Amalia sølede dette selv og indsaae, at det var klogere og artigere, at lyde sin Moders Befalinger end at vedblive med sin Trodsen. Og dog gjorde hun det Sidste. Hun var ikke sulsten, var hendes Udflugt.

"Nu, sagde Moderen, siden Du ingen Lyst har til at spise, maa Du formodentlig være syg. Mit Raad var altsaa, Du saasnart som muligt lagde Dig til Sengs."

Endnu havde Amalia kunnet komme sig af sin Egenfindighed, og vende tilbage til Fornuften.

Men

Men falsk Undseelse holdt hende tilbage. Rast og trodsig gik hun ud af Kammeret, uden at kysse sin Moder og Syssende, noget der var uhørt i det Hus.

Neppe aabnede Amalia sin Kammerdør, før hun saa paa Væggene hange fire prægtige Kobberstykker i forgyldte Rammer. Iblant dem var Poussens Mesterstykke over Hoffossen. Stum, med aaben Mund og studsende Blik stod Amalia der for de herlige Stykker. Borte var Mismod og ond Lune. Kun for Glæden var hendes Hjerte aabent. Ildomt fløj hun ned af Trapperne ind i Epistuen for at underrette sig om, hvem hun havde at takke for denne Gave? "Mig, svarede Moderen koldt og tørt. Du har længe ønsket nogle smukke Kobberstykker i Glas og Ramme, og jeg tænkte, da Du nu i nogle Dage havde opført Dig saa særdeles vel, saa kunde det være et Tegn paa min Tilfredshed — Opmuntring for Fremtiden. Var Overraskelsen Dig behagelig, saa skal det glæde mig."

Paa den ene Side bestaaet, paa den anden opfyldt af den inderligste Taknemmelighed vidste Amalia ikke, hvad hun skulde gjøre. Hun
faldt

salbt endelig sin Moder om Halsen, og hendes varme Taarer nedstrømmede paa Moderens Barm: "Ak, jeg er ikke værd, at være Deres Barn, sagde hun med dampet, kvalt Stemme. . . I samme Øjeblik, da De vilde gjøre mig Glæde, kunde jeg fortjene Deres Brede. Nej! De kan ikke tilgive mig. Jeg selv kan det jo ikke."

Moderen.

Jeg blev ikke vred paa Dig, Malle, men jeg beklagede Dig, da jeg forudsaae, hvilken Kummer Din Overrølse vilde foraarsage Dig. Vær altsaa rolig, mit Barn, og troe mig: at jeg selv i hine Øjeblikke, naar Du krænker mig, er sysselsat med Dit Vel, Din Lykke.

Amalia.

Ak, bedste Moder! hvor kan jeg ved saa megen Godhed noksom affhye min uartige Opsørsel.

Moderen.

Nok derom, Malle! Du er formodentlig udmattet ved at græde. Kom, sæt Dig ned og spis!

Amalia gennemtrængtes ved denne sagtnodige Tilretteviisning. Hun satte sig. Men spise kunde hun næsten Intet. Hendes Hjerter
var

var for fuldt. Taarer vædede enhver Bid, hun vilde bringe til Munden. Der kom heller ingen Søn i hendes Dine, da hun lagde sig til Sengs. Den hele Nat var hun sysselsat med den Tanke: hvorledes hun ved fuldkommen Bedring kunde gjøre sin Kejl, hvorved hun saa saare havde fornærmet den Bedste blant Mødre, god igjen! Hun fattede nye Beslutninger, hvori hun, da hun vaagnede, ved det fornyede Syn af Moderens Foræring blev bekræftet, og indsaae hvor nødvendigt det var, at hun, det koster nok saa megen Møje, lærte at overvinde sig selv. Og hun lærte det. Snart var det hende ikke nok blot at aflægge een Kejl efter den anden og det for Eredse. Hun stræbte og ved alle Kræfters Anspændelse med enhver Dag at erhverve sig nye Dyder, nye Kundskaber, nye Evner. Snart holdt man af hende ikke mindre for hendes Duellighed end for hendes gode, blide Charakter, og ingen Moder gik hende forbi, uden at sukke: Gud give, mine Børn maae blive som Amalia Seckendorf.

Sjette Kapitel.

Belgjørenhed.

Paa en dejlig Dag ved Vaarens Ende sad Amalia med nogle af sine Legesystre uden for Havedøren. Hun havde af en af sine Slægtninge faaet en Kurv med Kirsebær, som dengang endnu vare en Sjældenhed. Nigerrø bandt dem, i Pyramydeform, som Blomsterkoste, sammen ved smaa Stokke, og kappedes om, hvo der kunde binde den skønneste Kirsebærkoste!

Under denne Forretning gik en ung, beskedn og reensig klædt Pige, med et Barn paa en tre, fire Aar forbi dem. Kirsebærene, hvoraf Pigen paa denne Aartid endnu ingen havde seet, pirrede hendes Nysgjerrighed. Hun blev staaende, og betragtede de sjældne Frugter. Det var nu en ganske uskyldig Handling, og dog blev en af Amalias Legesystre, en stolt, indbildsk Pige, derved saa fornærmet; at hun foer løs paa hende, og med lave Udtryk befalede hende at pakke sig, om hun ikke vilde søres bort ved Armen. Pigen blev ildrød i Ansigtet, og vilde, uden at sige et Ord, forfølge sig bort. Men hendes lille Broder, som Tænderne løb i Vand paa

efter

efter Kirsebærene, begyndte: "Lad mig faae!"
 "Ja, Niis skal Du faae, Din lille Abekat,"
 sagde Luise — saa hed Amalias uartige Legesy-
 ster, og stod op for at jage Syster og Broder
 bort. Men Pigen tog hurtig og glødende af
 Undseelse Drengen paa Armen, og gik bort med
 ham. Amalia var baade forbauset og saa for-
 bittret over sin Legesysters Haarhed og Vanart,
 at hun fra dette Øjeblik af tabte alt Venskab
 for denne. "Det var dog ubarmhjertigt, Luise,
 — sagde hun — at jage de gode Børn bort, som
 om de vare skadelige Insekter. Troer Du da,
 vi ere bedre end de, fordi vore Forældre kanskee
 ere rigere eller fornemmere end deres, eller troer
 Du endog, de derfor ikke tør have ligesaa stor
 Lyst til Kirsebær, og især paa en Tid, da de
 endnu ere saa sjeldne?" Og i Øjeblikket sprang
 hun efter de Forjagede, og gav Drengen Kirse-
 bærkosten i Haanden. "Der, sagde hun, det
 er Din! Naar Du nu har leget nok dermed,
 saa kan Du spise dem. Men, lille Mossø, Du
 maa ogsaa give Din Syster noget med Dig!"
 "Ja, ja, lallede den Lille; Syster aive noget
 med! See engang, Hanne, saa smukt! saa dej-
 ligt! — "Nu, kys den gode Jomfrue paa Haan-
 den,

den, og tak meget smukt, Karl" . . . sagde Pigen. Barnet kyskede paa Haanden, og takkede saa hjertelig, og smilede saa kjærlik til hende, at hun inderlig glædede sig og kyskede den Lille, saalange til hans Kinder glædedes.

Saa tilfreds med sig selv havde Amalia i lang Tid ikke været. Thi hun vidste, at denne Handling sikkert og vilde erholde hendes Moders Bifald; men selv at fortælle den, dertil var Amalia for beskeden, og desuden havde man tusfende Gange gjentaget for hende: En god Handling taber sit hele Værd, naar man søger nogen Lov eller Belønning derved. Men Belønningen udeblev ej, endskjønt Malle ikke havde søgt den; thi Moderen havde fra Lyshusets Vinduer seet det hele Optrin, og . . . hvor studefede Amalia følgende Morgen, da hendes Moder af Dagbogen oplæste en rørende Skildring af samme? Hvorledes den Lille glædede sig over Moderens Bifald, lader sig ikke udtrykke. Moderen spurgte, om hun ikke vidste Navnet paa den gode Piges Forældre, eller hvor de boede? Men hun vidste intet videre, end at Pigen hed Anne, og, skjønt teenlig flædt, dog maatte være et Barn af

E

fats

fåttige Forældre, siden hendes lille Broder bar halv forrevne Skoe paa Fødderne.

"Om De tillod det, Moder, blev Malle ved, saa vilde jeg gjerne give de gode Børn nogle af mine aflagte Klæder. Og de Skoe, som vare vor Povl for smaa? O de vare vist som de vare syete til Drengen!" — "Brav! sagde Moderen. Gjerne under jeg Dig den Fornøjelse at gjøre Godt. Jeg vil ogsaa lægge noget dertil. Jeg har endnu nogle Allen Lærred, som jeg ikke veed at anvende bedre. Deraf gjør Du Plgen et Forklæde."

Amalia var henrykt. Strax lagde hun Klæder, Skoe og Strømper sammen i et lidet Bundt, og begyndte med ligesaamegen Flid som Duelighed at sye paa Forklædet. Hun var just sysselsat dermed, da den stolte Luise igjen kom til hende, og vældig rynkede Næsen, da hun fandt sin Veninde ved saa grovt et Arbejde. Hun kunde ikke begribe, hvorledes Fruen kunde tilstede, at Amalia skulde røre sine spæde Fingre for at sye et Forklæde til en Bønderøs, hun, som dog var af fornem Stand og ikke engang at sammenligne med slegt Pak. Det lille Børn snakkede endnu en heel Hob, men som var
saa

saa uoverlagt, saa lavt tænkt og saa pøbelagtigen udtrykt, at vi ikke ville fortælle det igjen.

Amalia gjorde sin Moder samvittighedsfuld Regnskab for den Samtale, hun havde havt med Luise. "Det gjør mig saare ondt, svarede Moderen, at man vil sætte Dig slige Begreber i Hovedet. Hvorledes? Det skulde være under Din Stand at blive andre Mennesker nyttig, for hvem Du i Guds og Fornuftens Dine intet har forud? Nej! Amalia! Dine smukke smaa Fingre, for at tale med Luise, ere ikke for Intet saa kunstigen dannede . . . og uagtet hun kun har brugt sine til at klimpre paa Klaveret, tænker jeg dog, man kunde endnu langt nyttigere sysselsætte dem med andre Arbejder.

Amalia.

Tilviffel, bedste Moder, jeg arbejder gjerne, saare gjerne!

Moderen.

Det er og en af Dine første Pligter, mit Barn. Men troe for Alting ikke, at det er Dig uanstændigt, at arbejde for Fattige, og at vise dem alle de Billigheder, som staae i Din Magt. Smaa Børn have ingen Ejendomme, uden deres Tid. Opoffre de nogle Hvi-

letimer deraf til at arbejde for Trængende, saa handle de ikke alene saare brødt og retskaffent, men de udøve og næsten det eneste Slags Bølgjørenhed, som er i deres Magt. Et Forklæde kunde Du ikke give Pigen. Derfor gav jeg Dig Tøjet dertil, for at forfærdige det, og gjøre hende en Gave med et Dine Hænders Arbejde. Jeg haaber, Du ogsaa i Din øvrige Levetid ingen større Fornøjelse vil kjænde end den at gjøre vel. Luise vilde vist skamme sig ved at tale som hun talte, naar hun lærte bedre at kjænde Menneskekjærligheds og Religions Løve i Henseende til denne Punkt.

Amalia.

Hun faaer dog stedse Penge af sin Moder, formodentlig for at uddele dem iblant Trængende.

Moderen.

Kankee! Thi jeg troer selv, at hun med al sin Raahed dog intet ondt Hjerte har. Men betragt det er det en saare liden Fortjeneste, naar hun udøser sine Lømmepenge blant de fattige; thi i samme Øjeblik faaer hun, uden at behøve meer end et Ord, igjen ligesaameget som hun udgav. Men hun skulde handle langt mere
over:

overeensstemmende med den sande Velgjørenheds Aand, naar hun har mindre kostbare og smukke Klæder, eller opoffrede færre Penge og mindre Tid til sin Fornøjelse, for at kunne gjøre de Fattige mere Godt. Velgjørenhed, mit Barn, er intet andet, end Kjærlighed til vore Medmennesker, og denne Kjærlighed kan kun da være oprigtig, naar den gjør os villige til, for at tjene Andre, at berøve os selv noget, som gjør os Fornøjelse, eller paatage os noget, som koster os Møje, men bringer dem Nytte. Dette, Malle, er den sande Kjærlighed til Næsten.

Amalia.

Velan, kjære Moder, istedenfor i Eftermiddag at gaae paa Marken og plukke Blomster, vil jeg være smukt flittig og gjøre Forklædet færdigt til min Anne.

Syvende Kapitel.

Blomsterfrandsen.

Hver Dag gik Malle nu nogle Gange paa Bejen ved Haven frem og tilbage, saae langt
bort

bort og nær ved, og saae ikke hvad hun søgte, hverken Anne eller hendes lille Broder. Den femte Dags Morgen endelig gif Eyskendeparret forbi, da Amalia just med sin Moder stod i Vinduet. Som Lynet fløj den Lille ned af Trapperne for at indhente sine Yndlinge, og glemte i den Hast endog saa at tage de Gaver med, som vare dem bestemte. Hun bad Anne, at hie nogle Øjeblik, sprang op igjen af Trapperne, og kom tilbage med Forklædet, Skoene og Klæderne. Inderlig Hjertensglæde smilede af de gode Værns Dine, da de saae Foræringerne, og Drengen blev ikke træt af at raabe engang efter den anden: "See hvilke Skoe! see hvilke dejlige Skoe!" Amalia trak ham dem selv paa, og bandt den lille Pige ligeledes selv Forklædet om, for at see, om det ikke var for lidet eller for stort? Men det passede saa godt, som om man havde taget Maal. Derover havde Amalia nu stor Glæde, kyskede Pigen og Drengen, som uden Ophør takkede, og tog Afsted med dem. Men af . . . i Glædesrusen havde hun glemt at spørge Anne om hendes Forældres Navn og hvor de boede. Nogle Dage forgik, og Amalia havde næsten glemt det lille Par,

Var, da hun en Morgen blev begge vaer ved Havedøren. Hun gik hen til dem, og saae — Pigen og Drengen i Højtidsdragt, i Haanden en Krands, af Nelliker, Løvkojer og . . . kunstigen vunden, og gennemfløttet med Vaand. "Hvad har I her, mine Venner?" spurgte Amalia. "Et lidet Mindeestegn, Somfrue, svarede Anne; vi bede Dem, dog ikke at forsmaae det! Min Moder og jeg stode i Dag nogle Timer tidligere op, og vandt denne Krands, da vi tænkte, den kunde gjøre Dem Glæde."

Amalia var henrykt derover, takkede Anne med et systerligt Kys og ilede med sin Krands op i Moderens Kammer. Moderen havde ikke mindre Glæde af dette Beviis paa den lille Families Taknemmelighed. Hun gav Amalia en halv Daler til den . . . Men det var allerede for sildigt. Anne havde af sin Moder faaet streng Befaling ufortøvet igjen at begive sig bort, at det ikke maatte synes, som om hun ventede endnu en Belønning for Beviset paa sin Erkjendtlighed. Hun skulde heller ikke selv efter de indstændigste Forestillinger modtage det allermindste, men paa en skikkelig Maade afslaae Alt og beraabe sig paa Moderens Forbud.

Amalia

Amalia havde igjen glemt at spørge Anne om hendes Forældres Navn og hvor de boede. Men Moderen tog for megen Deel i den taknemmelige Families Vel, til at hun ikke skulde have anvendt Alt, for at indhente nærmere Efterretninger derom. Endelig erfoer hun, at Moderen boede i Rosenhjem, hed Solmark, og var Enke efter en Officer, som ved sin Død havde efterladt hende to Børn, men ingen Formue. I øvrigt var hun en vakker, god Kone, som fra Morgen til Aften var utrættelig sysselsat, holdt en liden Skole for sine Bekjændtes Børn, og gav Piger Underviisning i quindelige Arbejder, hvori hun besad en særdeles Færdighed.

Dog tilbage til Amalia! Hendes Blomsters Krands henrykkede hende saa saare, at hun viste den for alle Folk i Huset, og derpaa hængte den imellem Landskaberne i sit Sovestue. Hun blev ikke træt af at see paa den og lege med den. Men vee! Da hun den anden Morgen igjen vaagnede . . . da var Krandsen visnet; sorgmodig hang Nellikkerne og Lovkojerne med Hovedet; Bællugten var bortdunstet, Farvernes bunte Blanding blegnet. Mismodig saae

saae Amalia hen paa den Forstyrrelse, en eneste Nat havde formaaet at virke. Hun klagede over sin Kummer for den deeltagende Moder.

Men mit Barn, sagde denne, vidste Du da ikke, at alle Blomster endelig visne? De drage deres Næring af Jorden, og maa døe, naar de skilles derfra.

Amalia.

Men hvorledes kan Jorden nære dem?

Moderen.

Ligesom Gasterne af de Spiser, Du nyder, give Dig Næring, saaledes modtage Planterne deres Næring af de Gaster, de indsuge af Jorden. Disse Gaster trænge ind i alle deres Dele, og give efter Forskjelligheden af de Kanaler, hvorigjennem de trænge, Blomsten denne eller hin Farve. Eller, for at udtrykke mig tydeligere, Jorden nærer Planterne, ligesom en Moder sine Børn. River man Planterne udaf Jorden, saa døe de, ligesom et Pattebarn maatte døe, om man rev det fra Moderens Bryst, og overlod det til sig selv.

Amalia.

Men De har sagt mig, Gud sørger for Børnene?

Mo

Moderen.

Det gjør han rigtig nok! Thi uden ham kunde hverken Jorden ernære sine Planter, eller en Moder sit Barn. Men Forældrene ere de Midler, hvorved Gud gjør Børnene Godt, og retskafne Forældre gjør det Glæde, at være Redskaber for Guds Godhed imod Børnene. Det er altsaa og Børnenes Pligt, at ære og elske deres Forældre, efter Guds Bud.

Amalia.

O tilvisse, Moder! Jeg elsker Dem mere end mit Liv.

Moderen.

Ogsaa jeg elsker Dig, Malle, med sand moderlig Omhed; og med Glæde maa jeg sige Dig: at jeg i Gaar var ret meget tilfreds med Dit Forhold. Til Belønning skal Du i Dag følge med mig i Besøg, vel at forstaae, naar Du først har lært Din Leksje og fuldendt Dit Arbejde.

Amalia var henrykt over dette Forslag, der lovede hende saa megen Glæde, og fordobblede sin Flid for at blive værdig dertil.

Dt

Ottende Kapitel.

Skolen.

Det var en herlig Eftermiddag. Ingen Graane plettede Himlen. Bellugt dustede af Enge og Haver og Buske. Fuglene sang i Lufsten, eller hoppede med deres Unger fra Træ til Træ. Overalt herskede Munterhed, men ingensteds saa meget som hos Amalia, der ved sin Moders Haand, ledsaget af lille Povl, vandrede til Rosenhjem.

Efter mindre end en Time kom de til Frue Solmark. Den gode Kone sad i en rummelig, men reenlig Sal, midt imellem en Snecs Børn, som deels læste, deels skrev, deels arbejdede. Anne var sysselsat med at strikke, og hendes lille Broder bladede i Drejers Læsebog. Alle Børnene stode ærbødigen op, da den fremmede Frue traadte ind, og satte sig paa hendes Vink igjen stille og ordentlig ned. Hun spurgte dem om mangehaande, saa deres Skriversbøger, deres Arbejder, og opdagede i alt Lærerindens Fortræffelighed. Hun fandt inderligt Behag i denne Kreds. Den gode Enke besvarede alle Spørgmaal med saa megen Beskedenhed, saa megen Indsigt, at man maatte skatte de Børn lykkelige,

som

som af hende bleve underviste, da hun selv i alle selskabelige Dyder var deres Mytter.

Amalias Moder havde til Anne og hendes Broder bragt smaa Foræringer med, som gjorde dem ubeskrivelig Glæde. De kunde neppe finde Ord til at udtrykke deres Taknemmelighed.

Læreren afskedigede nu sine Lærlinge og førte Gæsterne ind i Haven. Under et stort skyggesuldt Røddetræ blev et Bord dækket, og frisk Mælk og Smør og Honning fremsat derpaa. Værtinden frydrede det landlige Aftensmaal tid med glade Samtaler, fortaalte sin Ungdoms Historie, og hvorledes hun i alle Livets Lidelser havde fundet, at Retskaffenhed og Dyd og Kundskaber vare Menneſkets højeste Rigdomme, og hvor let hun kunde vænne sig til et indskrænket Liv, fordi man havde holdt hende allerede som Varn til Sparksomhed og Orden. Hun gav tillige mangen skjøn Lære, som Amalia indskrev dybt i sit Hjerte. Under disse fortrolige Samtaler fremgled Aften. Ugjerne skilte Amalias Moder sig fra den elskværdige Enke, og paa Hjemvejen var hun den eneste Gjenstand for Samtalen med Amalia.

Niende Kapitel.

Det lille Lam.

Nogle Dage efter dette Besøg kom Anne igjen til Glædedal . . . Amalia saae, hvor møjsomt hun i sit Forklæde bar noget, som hvert Øjeblik bevægede sig. Beskæden blev den Lille staaende uden for Døren, og vovede ikke at trække paa Kloffen. Amalia kom endelig ned, men . . . hvor forundredes hun, da hun i Hannes Arme saae et lidet, mælkehvidt Lam, som neppe torde være fjorten Dage gammelt. Hendes Moder havde faaet det til Foræring af en Forpagter, hvis Børn havde den Lykke at undervises af hende; hun havde hængt den en Krands af Engblomster om Halsen, og tilskikket Amalia vet som et lidet Beviis paa sin Taknemmelighed, som et venstabeligt Erindringstegn. Midt i sin Glæde erindrede hun sig dog, at en saa nydelig Foræring var en Erkjendtlighed værd. Hun bad Hanne bie, indtil hun havde viist sin Moder Lammet, men kom snart tilbage med en Daler, som hun vilde trykke sin Veninde i Haanden. Men ingen Overtalelse hjalp. Hanne modtog paa ingen Maade Gaven. ”Hverken
Lam

Lammet, sagde hun, eller Blomsterne til dets Halskrands kostede mig noget, og jeg er tilvisse belønnet, naar det gode Dyr gjør min Velgjærerinde Glæde. Og saa siger min gode Moder steds: "Egennyttighed er en saare hæslig Last."

"Nu, saa maa Du dog spise Frokost med mig," sagde Amalia, og ilede i Kykkenet, for til sin Yndling at hente det Bedste, Huset formaede. Ugjerne skilte hun sig fra hende. Malle puttede den Lille nogle Lækkerier i Lommen til hendes Broder; men Hanne kyssede Lammet tre Gange paa Panden, anbefalede det til sin ny Ejerindes Omsorg og gif igjen tilbage til Rosenhjem.

Amalia havde nu i sine Fritimer ingen større Fornøjelse, end at pleje sit lille Lam, varme Mælk eller sanke Urter til det . . . Og visselig, en nydeligere Skabning kunde der ikke gives.

Det var naturligt, at Amalia, saa ofte hun tænkte paa sit lille Lam, ogsaa maatte tænke paa Hanne, og ofte, saare ofte talede hun med sin Moder om den gode Lille.

I hvorvel hun, sagde Malle engang, er et fattigt Barn, og opdragen i en Bondebye, er hendes Opførsel dog saa anstændig, saa sødelig,
 hen-

hendes Naade at udtrykke sig paa saa høflig, saa indtagende, at jeg ikke nok kan forundre mig.

Moderen.

Mit gode Barn, naar man har en bestemt Mening om sig og afvejer Ord og Handlinger med Agtsomhed, saa vil man sjelden sige eller gjøre noget, hvorover man maa rødme.

Frygt for at fornærme Andre er Kilden til Høflighed, til Overlæg. Vænne vi os nu een gang til stedse at være høflige, saa vil det aldrig fattes os paa Udtryk. Forsængelighed, Mangel paa Overlæg, fordærve vore Sæder og vore Handlinger; og disse Fejl ere især hos Børn hæslige og uudstaaelige, de være nu af høj eller lav Byrd. Børn kunne ved Intet gjøre sig behageligere for deres Medmennesker, end ved Sagtmod, Lydighed og ærbødig Opsørsel imod Enhver. Da de selv endnu ingen Kundskaber besidde, saa maa de uden Hensyn til Stand behandle alle Mennesker, som ere ældre og duelige, med Høiagtelse, og især være taknemmelige imod dem, som sysselsætte sig med deres Fornøjelse eller Fornødenhed. Seer Du ikke, hvor villige vore Omgangsvenner, vore Tjenestefolk ere imod Dig? Saaledes vil de stedse
være,

være, saa længe Du opfører Dig godt og sædelig og beskeden imod dem. Men naar det falder Børn ind, at stride med store Folk om dette eller hint, at ville vide dette eller hint bedre end de, eller naar de endog antage en stolt fornem Tone, eller ville behandle bydende . . . Huh! hvor leer man da over de stakkels eenfoldige Bæfener, og hvor lidet agter, hvor lidet elsker man dem! Ikke sandt, hvad hos Hanne behager Dig saa vel, er intet andet, end dette: at hun ingen større Fornøjelse kjænder, end at være hos Dig; at gjøre Dig Glæde, og at give Dig Beviser paa sin Taknemmelighed? Opsør Dig nu ligesaadanne imod alle, med hvem Du omgaaes, og tilvisse, alle skulle elske Dig, som Du elsker Hanne. Glem ikke daglig at lægge de Ord paa Hjerte:

Mod Alle vil jeg handle vel,
om Andre kjærligt tænke!
Mit fryde skal hver Broders Held,
hver Søsters Kummer frænke!
Jeg da af Ingen hadet er,
man elsker da mit Hjerte;
som hver min Lyst, jeg ogsaa bær
sagtnodig hver min Smerce.

Tiende Kapitel.

Strikkepungen.

Om Sommeren havde Amalias Moder et Besøg af sin Broderdatter Henriette Møller fra Middelfart. Denne Lille var af lige Alder med Amalia, og snart bleve begge de inderligste Veninder.

Engang stænkede en Frue i Nabolauget Henriette og Amalia hver en Strikkepung af mælkehvidt Taft; imellem stukne Blomster, som syntes at leve, var enhvers Navn indsyet med Guldtraad, og Strikkepungen selv indeholdt næsten alle Arbejdsredskaber for flittige Piger: Sax, Fingerbølle, Strikkepinde o. s. v. og af det fineste Bomuld.

Henriette var, hvad Hjertet angaaer, en god Pige, men ikkun saare lidet vant til Orden, uagtsom og efterladende. Hendes Kammer lignede sædvanlig et Rustkammer, hvor alt laae mellem hinanden, Intet paa sit Sted. Derfor tabte eller fordærvede hun Klæder, Bøger, Legetøj, og mangen skøn Stund gik uden Nytte hen, til igjen at fremsøge noget, som i Alldenene var blevet forlagt. Frue Smit —

saar hed Strikkepungens elskværdige Giverinde —
 kjændte Henriettes Skødesynd, og anbefalede hende
 derfor saare indstændig at passe paa den. "Uden
 Strikkepungen, sagde hun, vil dog ingen af Eder
 komme, naar I besøge mig?" "O nej!" svarede
 begge, og kyssede taknemmelig hendes Haand.

I nogle Dage holdt Henriette den bedste Or-
 den med sin Strikkepung. Den havde en egen
 Plads i Klædeskabet, hvor den blev bevaret, naar
 hun ikke mere arbejdede, og hun begyndte endog
 at behandle sine andre Sager mindre efterladende.
 Men den hastige Omvendelse varede ikke længe.
 Engang gik Henriette med Amalia i Haven, for
 at arbejde i Skyggen af et Jasminlysthus. Da
 det blev Middag, hængte Amalia sin Strikkepung
 paa Armen og gik hjemad. Henriette gjorde det
 samme. Men undervejs saldt det hende ind at
 plukke sig endnu et Par Blomster til Busetten.
 Hun bukkede sig ned til Vedet, men Strikkepun-
 gen hindrede hende, og hun lagde den hen paa en
 Græsbænk. I samme Øjeblik brægede Amalias
 Lam ved Staketet efter Foder. Flux ilede Hen-
 riette, at bringe det en Haandsfuld Græs, spøjte
 med den og nu slog den Tolv! Henriette ilede til-
 bords — og Strikkepungen laae glemt i Haven.

Først

Først nogle Timer efter, da hun igjen vilde arbej-
de, erindrede hun sig den, gik i Haven og — sandt
den, men i hvilken Tilstand! I tyve Stykker var
den revet, besmudset og langt derfra laae Bom-
ulb, Sax, Fingerbølle, kort alle Arbejdsredskaber
adspredte. Hvo der nogensinde af Hjør Haand fik
nogen Gave og ved Efterladenhed tabte den, den
vil let kunne forestille sig Henriettes Følelser ved
denne Ulykke. Hun sankede de forrevne Levnin-
ger op, og da hun saae, at det var aldeles umu-
ligt, med duelig Naal at føje dem sammen, græd
hun de hedeste Taarer, og klagede saa lydelig, at
Gartneren sprang til, og spurgte: hvad der fattedes
hende? Hun fortaalte den sørgelige Historie,
og spurgte ham: hvilken Forstyrrelsesaaud vel
kunde have spillet hende denne Streg? Gartne-
ren svarede: "Det var Skade for de skønne Ta-
sker, men ingen anden har revet dem itu, end
den lille Utsor" — saa hed den Bologneserhund,
som var Henriettes Yndling, og den hele Dag
havde jaget omkring i Haven.

Med bøjet Hoved, Taarer paa Kinderne,
de sørgelige Levninger af den i levende Live saa
indtagende Strikkepung i Haanden vendte Hen-
riette tilbage til sit Kammer, og selv Amalias

Moder, som havde holdt saa mange Straffepræfener for hende imod Efterladenhed, havde Medynk tved hende. Amalia i Gærdeleshed trøstede hende med hjerteligt Venskab. Men Hovedspørsmålet var nu, hvorledes man kunde erstatte Tabet, uden at Frue Smit fik det at vide? Henriette havde den Plan ilksomt at stikke til Byen og af sine Lommepenge at lade forfærdige en Strikkepung, der havde en tilstrækkelig Lighed med den ødelagte, for at blande Grevinden. At man derved maatte iagttage den strengeste Tausshed, forstod sig af sig selv, sagde hun.

Amalia studsede ved dette Forslag, hvis Opfinderske egentlig var en letsindig Stuepige. "Dertil kan jeg ikke hjælpe, svarede den gode Lille, saa hjertelig jeg ogsaa elsker Dig, og saa ond det ogsaa gjør mig, naar noget Ubehageligt møder Dig! See, Henriette, naar Du nu allerede frygter for at træde den gode Frue under Dinen, fordi Du har behandlet hendes Gave med Skjodesløshed; hvor vil Du da først maatte frygte, naar Du endog søger at bedrage hende? At det maatte jo smerte Dig i Sjælen, naar man vilde rose Dig for: Du saa omhyggelig har bevaret Din Foræring, og Du

Du dog derved maatte sige til Dig selv: du fortjener istedenfor Bifald den strængeste Dødel! Blev Du ikke opdaget, saa havde Du dog intet roligt Øjeblik, og blev Du opdaget: O det tør jeg ikke engang tænke paa!

Henriette sølede Sandheden heraf. Hun faldt Amalia om Halsen og sagde med Taarer i Øjet: "Du er tusendegange bedre end jeg! Jeg vilde i Stedet for een Fejl have begaaet Ti og Tyve, naar Du ikke havde fremstillet mig Sagen i dens sande Lys. Ja! jeg vil tilstaae vor Velgjørerinde min Fejl, saa megen Overvindelse og Skam det og vil koste mig. Hun vil langt snarere tilgive mig den, end et Besdragerie."

Henriette blev lettere om Hjertet ved denne Beslutning. Amalias Moder fuldendte endnu ved sin Formaning, hvad Datterens Advarsel havde begyndt.

Ellevte Kapitel.

Besøget.

Saa Dage efter dette Eventyr blev vor hele Familie buden til Himmelpriis til Frue Smit. Før man gik, spurgte Amalia sin Moder: om hun skulde tage Strikkepungen med eller ikke? Tog hun den med, vilde det krænke den stakkels Henriette, fordi det da maatte synes, som om det stæete af Vergjerrighed, for at vise, hun havde været mere paapassende end Henriette . . . og tog hun den ikke med, kunde Frue Smit, som udtrykkelig havde befalet det, kanske holde hende for uhøflig, vel endog for utaknemmelig. Imidlertid ønskede hun dog ikke at torde tage den med.

Moderen bifaldt dette godhjertige Ønske. "Kanske, sagde hun, veed Frue Smit allerede Historien med den ulykkelige Strikkepung og da vil hun vist let gætte, hvorfor Du ikke vilde bære Beviset paa Din Omhyggelighed til Skue: men Henriette vil endnu elske Dig ommere, naar hun seer, hvad Du af Venskab og Okaansel for hende opoffrer."

Kast gik det nu til Himmelpriis. Alt var muntert, kun Henriette følede de ubehagelige Følger, en eneste Uforsigtighed, en eneste Skjædes-

Læshed kan drage efter sig. Før havde hun talt Dage og Timer, indtil der kom en Indbydelse fra Himmelpriis, og nu skjælvede hun for dette Besøg, som en Forbryder for sin Dommer. Forgjæves gjorde Amalia sig Umage for at adsprede hende. Forgjæves viste hun hende snart denne, snart hin skjønne Udsigt; forgjæves fortaalte hun hende snart denne, snart hin morsomme Historie. Intet formaaede at berolige Henriettes Hjerte.

Frue Smit frydede sig over den elskværdige Families Besøg, spurgte snart om de to Pigers Tidsfordriv, snart om deres Syssler, og kom endelig ogsaa paa Strikkearbejdet.

Henriette blev gloende rød ved dette Spørgsmaal. Taarer stode hende i Øjnene. Endelig fortaalte Amalias Moder Tildragelsen med Strikkepungen, men glemte tillige ikke at anføre Henriettes Anger, og Aarsagen hvorfor Amalia havde ladet sin hjemme. Frue Smit var saare rørt ved Amalias Forhold. Hun tog ud af sit Klædeskab to fine Straahatte. Een var gul, den anden sort, men denne prydet med mindre skjønne Vaand end hin. "Disse to Hatter, sagde hun, ere Eder bestemte, mine Kjære. Smidlertid fortjener dog Amalia for sin Ordent-

tig,

lighed og Godhjertighed, det Fortrin at torde vælge. Henriette tager da den, Malle ikke vil have; men jeg haaber, hun vil bevare den bedre, end Strikkepungen.

Nu opstod en elskelig Veddestrid af Venskab og Stormodighed. Amalia vilde aldeles ikke betjene sig af Valgfortrinet, men overlade Henriette det. Denne derimod vægrede sig ikke mindre standhaftig. Ingen vilde vige den anden i Venskab, ingen modtage Fortrinet. Amalias Moder kjendte endelig for Ret, at hun skulde vælge. Men den gode Lille tænkte mere paa Henriette, end paa sig selv. "Den gule Hat behager mig bedre end den sorte, sagde hun i sit Hjerte, sølgelig vil den ogsaa behage Henriette bedre." Og strax valgte hun den mindre kjønne sorte. Frydsfuld tog Henriette den anden. Men neppe havde hun den i Haanden, saa gik hun med sin Veninde i Haven, kyskede hende paa Kinden, og sagde: "Kjære Malle, jeg vidste vel, at Du kun af Kjærlighed til mig valgte den ringeste Hat. Men ogsaa jeg tog den bedste kun for at give Dig den tilbage, saasnart vi bleve alene. Den tilhører Dig. Du er sødere ligere og ordentligere end jeg, og min Ufor-

sig-

fygtighed med Strikkepungen fortjener, at jeg berøver mig selv det Fortrin, Dit Venskab gav mig."

Og nu lod Henriette ikke af at bede, før Amalia endelig modtog den gule Hat med de dejlige Baand.

Fro og tilfreds vendte den holde Familie tilbage til Glædedal, og Moderen talede undervejs meget om det Jesu Bud: "hvad I ville, at Eders Medmennesker skulle gjøre mod Eder, det gjører I mod dem."

Tolvte Kapitel.

Bondépigen.

Engang førte Moderen Amalia, Henriette og lille Povl til en af de meest maleriske Egne; gjerne valgte Moderen skønne Udsigter til sine Spadseregange. Thi her havde hun Anledning til, bedre end paa Kammeret, at udvikle for sine Børn alle Skabningens Skønheder og Under, og indpræge dem Tanken paa Guds Godhed og Almagt. Derfor vare og disse

disse Spadseregange Fester for Amalia og hendes Sykkende. Ved Tilbagegangen darsfra hørte de paa eensgang et ængsteligt Skrig. De fordooblede deres Skridt, og bleve endelig en liden Vondepige vaer, der sad ved en Brombærbusk og græd saa bitterlig, som om man havde røvet hende sine Forældre. Ikke langt fra hende laae en omstyrtet Kurv, og brækkede Æg vare spredte rundt omkring. Medynksfuld nærmede Amalia sig Pigen, og spurgte hende: hvorfor hun græd?

Pigen.

Åh, min Gud! seer De da ikke . . . Der ligge mine Æg brækkede, og jeg skulde have solgt dem og bragt Brød hjem derfor . . . Og nu . . . O hvor vil min stakkels Moder blive vred! hvor vil hun slaae mig!

Amalia.

Slaae? O vist ikke! Eller har Du da af Ondskab eller med Flid styrtet Din Kurv om?

Pigen.

Åh, nej! Seer De, min Moder lagde tredive Æg i Kurven, og befalede mig uden Ophold gaae med dem til Byen og der sælge dem for en Rigsort. Jeg kom ogsaa virkelig, uden
at

at opholde mig, lige hertil, men da saa jeg
 her ved Hækken staae Pjonne Brombær og . .
 . . Ak! de vare saa tillokkende! Jeg kunde ikke
 modstaae Fristelsen, satte min Kurv fra mig, gik
 hen og spiste dem. Men imedens jeg stod ved
 Hækken, kom der en stor Hund, rodede med
 sin Snude i Kurven, kastede den om; Eggene
 rullede ud, gik tildeels itu . . . Og . . . o!
 der gives ingen ulykkeligere Pige i Verden!
 Min Moder og mine Systsøster vente med Læng-
 sel efter Brød — og ak! jeg tør ikke tænke paa,
 hvad de vil gjøre, naar jeg kommer tilbage uden
 Brød, uden Penge, uden Æg!

Moderen.

Jeg beklager Dig, gode Barn. Men seer
 Du nu, hvor farligt det er, ikke nøje at lyde
 Forældrenes Befalinger. I Børn troer rigtig
 nok, I veed mange Ting ligesaagodt som de,
 men I tage stedse Fejl og har mangen Ubehage-
 lighed deraf. Var Du, som Din Moder be-
 falede Dig, uden at opholde Dig, gaaen Din
 Gang, sikkert vare Dine Æg komne ubrækkede
 til Bys. Naar hun altsaa gjorde Dig Be-
 brejdelser for Din Ulydighed, og den Ulykke som
 deraf fulgte, saa har hun fuldkommen Ret.

Pi.

Pigen.

Al rigtig nok vil hun være mere vred over min Ulydighed, end over Tabet af Eggene, og hun vilde vist have tilgivet mig, naar Ulykken paa en anden Maade havde mødt mig. Vel gav ogsaa en Dreng mig det Raad, jeg skulde sige, jeg var falden over en Steen og Kurven var paa den Maade falden fra mig. Men jeg vil hellere have Prygl, end sige en Usandhed.

Moderen.

Du maa have en vakker Moder, mit Barn, siden hun gav Dig saa gode Lærdomme.

Pigen.

O tilvisse! Tusendegange har hun allerede sagt mig: Jeg skulde aldrig i mit Liv sige Usandhed. Thi naar hun greb mig i en Løgn, vilde hun straffe mig tigange saa skarp.

Moderen.

Hun har Ret. Du vilde blive en ulykkelig Skabning, naar Du vænnede Dig til at lyve. Du har alt begaaet een Fejl, og Du seer: hvor megen Kummer den gjør Dig. Men betænk først, hvad Du da havde at lide, naar Du ved Usandhed endnu forstørrede Din Fjæl.

Sæt,

Sæt, at Din Moder ogsaa ikke opdagede Berdrageriet, saa maa Du dog vide, at Gud seer og hører Alt, og at han vilde unddrage Dig sin Naade og sin Belsignelse, naar Du ved en Løgn vilde redde Dig af Din Forlegenhed. Men siden Du er saa god en Pige, saa vil jeg hjælpe Dig af Din Forlegenhed, og mage det saa: at Din Moder ikke vil kjende paa Dig. Vær de Æg, som endnu ere hele, derhen i min Gaard, — og her har Du en Rigsort. Kjøb derfor Brød og — saa vil Din Moder være tilfreds.

Gladestaarer stode Pigen i Sjælene, da hun fik Pengene. Glad ilede hun til Glædedal; men Amalias Moder viste sine Børn i dette Exempel, at Belønning ofte allerede gaaer ved Siden af vore Pligters Opfyldelse. "Thi, sagde hun, havde Pigen fulgt den uartige Drengs Raad og bestemt sig til en Usandhed, saa var hun formodentlig strax gaaen videre, og vi have ikke mere truffet hende, sølselig heller ikke kunnet drage hende af sin Forlegenhed. Men naar hun nu bringer sin Moder Brødet hjem, samt fortæller sin Uheld, sin Afsky for en Løgn, og Aarsagen, hvorfors jeg hjalp hende, saa veed jeg,

jeg, at hun i Stedet for Prygl, som hun frygtede for, vil faae Roes og Bifald."

Trettende Kapitel.

Fødselsdagen.

Amalia havde, som allerede sagt, adskillige ældre Syskende. Især hang hun med sin hele Sjæl ved sin Broder Theodor. Virkelig for- tjente og denne alle deres inderligste Kjærlighed, som kjændte ham. Hans Hjerter var godt, stedse rede til at hjælpe Andre eller gjøre dem Glæde, og hans Forstand var ikke mindre danned, ihvorvel han først var elleve Aar. En- gang gik han med Amalia i Haven at spadserere. Det var tidlig paa Morgtuen. Sødt duftede ham Ferskenene imøde, som glimrede paa et Drægttræ i Amalias Veed. Han vilde plukke nogle. Men Amalia trak ham søgtelig derfra. "I Morgen, sagde hun, er det min Fødsels- dag, og da kan I spise af mine Ferskener saa mange I vil. Det skal blive et kosteligt Maal- tid. Men i Dag skal der ikke en eneste af Træet." Theodor smilede, gik sin Vej, bad

Mo-

Moderen om Tillsættelse at gaae ud med Angelen, for at fange nogle Foreller til Fødselsdagsmaal-tidet, og lovede i det Seneste at være hjemme igjen Kloffen Sex om Aftenen. Moderen tilfredede dette gjerne, men Kloffen var slaaen Sex og Theodor var endnu ikke hjemme. Moderen blev urolig. Hun tog Amalia ved Haanden, og gik med hende ham imøde. Endelig kom han med Fiskerstangen paa Skuldrene, men tomt hang Garnet ved dens Side. Kjære Malle, sagde han, Foreller har jeg rigtig nok ingen af til Din Fødselsdag. Men jeg veed, Du hjertelig gjerne vil tilgive mig, naar Du hører, hvad der er tilstødt mig. Jeg havde, som en kyndig Fisker, fanget to skønne Foreller og nogle Geder. Lystig travede jeg hjemad med mit Bytte. Men med eet saae jeg en Bondekone, som sad under et Ebletræ, sukkede dybt, og med en Taare i Øjet sagde til en Dreng, der stod hos hende: "Stakkels Johan! nu maa dine Brødre og Søstre gaae sultne til Sengs. Jeg har ikke engang en Bid Brød til dem! Af de ullykkelige Skabninger! Hvor vil de jamre og hyle." Hun trykkede nu Drengen til sit Hjerte, og vædede ham med sine Taarer.

"Og

"Ogsaa du, blev hun ved, har i Dag endnu ikke smagt en Bid jeg stakkels, stakkels Moder!"

Nært gik jeg hen til hende og spurgte hende hvad der fattedes hende. Nu fortaalte hun mig: Hun havde med sin sure Sved sammensparet et Par Mark til at kjøbe Fisk for, bære dem til Byen og paa den Maade fortjene sig en Smule. Men ulykkeligviis havde hun, uden at vide det, havt et Hul paa Lommen, og saaledes tabt sin hele Rigdom paa Bejen. Forgjæves havde hun søgt hist og her, men . . . Forloren er Forloren, og nu havde hun ingen Penge, ingen Fisk, ingen Brød, og hjemme fire smaa hungrende Børn, havde desuden været Enke i et Aar . . .

Saaledes fortaalte den Ulykkelige, og græd tillige saa bitterlig, at Taarerne ogsaa stode mig i Øjnene. Men hvorledes kunde jeg hjælpe? Penge havde jeg ingen af hos mig. Jeg havde Intet uden Villien at lindre hendes Kummer, og — mine Fisk. Jeg spurgte hende: hvad man kunde faae for disse? "O! i det mindste tre Mark!" var hendes Svar.

Nu var min Beslutning hurtigt fattet. Jeg gav hende mine Guld. Den gode Kone græd af Glæde, trykkede mig i Haanden, velsignede mig, og ilede med hurtige Skridt ad Staden. En god Handling er dog bedre end et kosteligt Middagsmaal, tænkte jeg, og blev saa tilfreds og let om Hjertet.

Moderen.

Du er en god, vakker Dreng, Theodor! Men — mig tykkes, Du havde i Morges endnu nogle Lomme penge. Hvad har Du gjort med dem?

Theodor (smilende).

Spørg ikke, kjære Moder! Jeg beder! Maaden, hvorpaa jeg har anvendt dem, vilde jeg gjerne endnu skulde blive en Hemmelighed.

Moderen.

En Hemmelighed? Godt! At Du ingen flig Brug har gjort deraf, er jeg overbevist om, og mere vil jeg ikke vide. Thi der gives ingen besværligere Bane, end den Syge at ville vide, hvad Andre gjerne ønskede at dølge for os. Det skal ogsaa glæde mig, om mine Børn følge dette Exempel, og smukt ordentlig lære at tæmme des

res Nysgjerrighed. Fornemmelig gjælder dette
Pigerne!

Theodor.

Men, kjæreste Moder . . . Jeg har for
Dem ingen Hemmelighed. De tør fordre Regn-
skab af mig for alle mine Handlinger! Kun vilde
jeg ønske, at i det mindste for nærværende Tid
endnu ingen vidste, hvortil jeg har anvendt mine
Lommepenge.

Moderen.

Godt! min Søn! Dit Ønske skal blive op-
fyldt.

Amalia.

Ogsaa jeg har en Hemmelighed, Moder!
Singen veed den, uden Julie. Naar hun kun
ikke røber den.

Moderen.

Hun vil ikke røbe den. Det indestaaer jeg
Dig for. Jeg vilde heller ikke engang høre
paa hende, om hun vilde aabenbare mig den.
J ved, hvor ofte jeg har sagt: at Andres
Hemmeligheder ere mig hellige, og at det saare
skulde krænke mig, om et af mine Børn ikke
var i Stand til at bevare en Hemmelighed,
man betroede det. Thi hvo der ikke er tavs i
det.

det Lille, vil heller ikke være det i det Store, og hvo der udpludrer en Hemmelighed, øder en Andens Ejendom . . . Men kommer nu hjem. Aftensmaden bier paa os.

Tidlig stod Theodor følgende Morgen op, tog sin Fløjte, gik uden for Amalias Dør, vakte hende med en Concert, traadte derpaa ind og lykønskede hende til hendes Fødselsfest. Haand i Haand gik de nu ind i Moderens Kammer . . . Men hvor behagelig blev ikke den Lille overrasket, da hendes Lam paa det Skjønneste synkket hoppede hende imøde. Ved dets Hals hang et rosenrødt, med Flitter virket Baand, hvortil vare fæstede endeel klartonevende Klokker, som ved deres harmoniske Lyd syntes at gjøre det hoppende Lam megen Glæde. Forgjæves forsøgte hun efter denne nydelige Foræringes Giver. Ingen i Huset vidste det. Paa eengang udbrød hun: "Jeg har det! Jeg har det! Det er ingen Anden, end Broder Theodor. Sagde han ikke i Gaar: han havde en Hemmelighed? Ja, ja! det er ham! det er ham!" . . . og hurtig sloj hun ham om Halsen, holdt af ham og kyssede ham, og takkede ham for Overraskelsen og hans Foræring.

"Taf mig ikke, lille Eyster, svarede Theodor. Jeg er belønnet nok ved den Fornøjelse at have gjort Dig en liden Glæde."

"Du har Ret, Theodor, sagde Moderen. Hvo der handler godt og skjønt, belønnes allerede tilstrækkelig ved sin egen Følelse. O vidste de Rige, hvor sødt det er: at udbrede Glædelighed i sin Kreds, de skulde selv af Egennytte søge og — finde deres Lykke i Andres Lykke. Lader Eder ikke, kjære Børn, afholde fra stedse at tænke, stedse at handle saaledes, om og Mennesker af tvetydig Charakter og haardt Hjerter derover skulde haane Eder. Den Godhjertige, den Velgjørende bliver vel kun sjelden rig; men han nyder en større Lykke, end den, Rigdom kan give, den Lykke: at være tilfreds med sig selv, og elsket af alle Gode."

Fjortende Kapitel.

Den opdagede Hemmelighed.

Amalia høitideligholdt sin Fødselsdag ikke med Uvirkksomhed, men med Arbejde. Imidlertid skelede hun dog tiere end sædvanlig udaf Vinduet, som om hun med Længsel ventede nogen. Med eet bad hun sin Moder at torde gaae bort et lidet Qvarteers Tid, ilede i sit Kammer og ligesaa hurtig med en Væske under Armen ned ad Trapperne. Udenfor Havestakettet stod — i fæstlig Pynt med en nydelig, af Rør flettet Kurv i Haanden, den lille elskværdige Hanne. Hun sagde: at hun var kommen med sin lille Broder, fordi en Pige havde bestilt dem hid til i Dag. Tillige bad hun Amalia: ikke at forsmaae den lille Fødsels gave. Og nu overrakte hun hende Kurven, hvorom en dustende Blomsterkrands slyngede sig.

Amalia.

En nydelig Kurv! Kanstee en Foræring fra Din Gudmoder i Fruemark? Jeg vil ikke berøve Dig den.

Hanne.

Hanne.

O nej! Det er ingen Foræring, men eget Arbejde. Jeg har selv flettet den, og jeg vilde græde, om De ikke modtog den. De smaa Postejer deri sender min gode Moder Dem. Det er, sagde hun, Skjærven fra den fattige Enke i Evangelium; havde hun før faaet at vide, at det var Deres Fødselsfest, saa vilde hun have stukket en Brevtaske til Dem. . .

Amalia.

Godt! saa vil jeg modtage det. Men veed Du, min Kjære, hvorforsø jeg i Dag bestillede Dig til mig? . . .

Og nu tog Amalia en smuk Straahat, prydet med lyseblaa Baand og kunstige Blomster, frem af sin Kasse og satte paa Hannes Hoved. Den Lille kunde neppe takke, saa overrasket var hun af den skønne Gave. Men til den elskværdige Carl havde Amalia medbragt en ny Skjorte af fint Hørlærred, med Mansjetter af Musselin og æblegrønt Skærf. Da begge vare saa udstafferede, tog Amalia dem ved Haanden og førte dem ind i sin Moders Kammer.

Amas

Amalia.

Her, kjæreste Moder, er Nøglen til min Hemmelighed. Hvorledes behage Dem mine smaa Yndlinge?

Moderen.

Fortræffelig, i Sandhed fortræffelig! Men hvo har da saa stadselig pyntet dem? Du dog vel ikke? Du havde ikke saa mange Penge?

Amalia.

Og dog leverede jeg til denne Pynt Hatten, Skjorten og Skærset. I hele fire Uger havde jeg samlet mine Lomme penge, og berøvet mig et og andet, som jeg gjerne vilde have havt, og kjøbte derfor Straahatten til Hanne og Skærset til Drengen.

Moderen.

Men hvor kom Du da til Skjorten? Mig tykkes, jeg kjender Linnedet.

Amalia.

Ja rigtig! Erindrer De Dem endnu den Rest, De gav mig for at gjøre en Slæbekjole af til min store Dukke? Julie sagde til mig: Det var nok til en Skjorte for lille Karl. Bips satte vi os hen til Arbejde, og — ikke sandt,
kjære

kjære Moder, det er dog bedre at flåde et fat-
tigt Børn, end en Trædukke?

Moderen.

Gode Børn! Kys mig den Glædestaare bort,
som hænger paa mine Kinder! (seer til Himmelen)
Gud! bevar dette Hjerte for Forsørelse, og styrk
mig, at jeg kan uddanne det til uroffelig Dyd.
. . . Ja, Amalia, Du tænker retskaffent.
Glæden i de elskværdige Børns Dine maa være
Dig den sødeste Fødselsdagsgave.

Hanne og Carl kunde neppe oppebie deres
Hjemkomst, for at vise deres Moder de skønne
Gaver. Amalias Moder mærkede det. Hun
affærdigede dem. Hanne gjorde nogle Dufin
Kniks. Carl skræbede bagud med Foden; og
nu — ilede de Lykkelige bort, som om de
havde fundet en Skat.

En landlig Fest, hvortil de stikkeligste Børn
af Nabolauget vare budne, endte Dagen. Blidt
indstumrede Amalia. Thi aldrig sover man be-
dre og roligere, end efter skønne, ædle Handa-
linger.

Fem.

Femtende Kapitel.

Stormodighed og Taknemmelighed.

Sidst i Sommeren kom Amalia engang fra en Spadseregang grædende og med Hænderid, og ogsaa hendes ældre Broder, Theodor, stode Taarer i Øjnene. De havde været i Rosenhjem Men hvor forandret havde de der fundet Alt. Enken skulde betale tredive Daler i Husleje. Hun havde dem ikke, og Husejeren truede med at kaste dem paa Gaden og tage Alt fra dem. Moder og Børn vare i Fortvivlelse. Rørende, under en Strøm af Taarer fortaalte Amalia denne sørgelige Historie.

Moderen.

Du rører mig, Barn! Men hvor kan jeg hjælpe? Tredive Daler ere mange Penge, som jeg ikke kan give bort, og saa — ved Du selv, hvor mange Trængende af vort Sogn der gjøre Fordring paa min Understøttelse.

Amalia.

Å! naar De havde seet de Ulykkelige. Den arme Karl kastede sig for den haardhjertige Husejers Fødder, og bønfaaldt ham om kun ikke
at

at tage hans Kanin. Enken og Hanne vare blege som Lilla, vred Hænderne og b. d. til Gud: at Han vilde forbarme sig over dem, da der iblant Menneſkene ingen Forbarmelse mere var! O, kjæreste Moder, kan vi intet, ſlet intet gjøre for dem?

Moderen.

Du ſeer ſaa eſtertænkende paa mig. Har Du kanſkee Penge?

Amalia.

Nej! Men — jeg har en Tanke. De loſ vede mig nylig en Klædning af hvidt ſtucket Muſſelin med et roſenfarvet ſilke Underſkjørt. Hvor meget vilde det koſte Dem?

Moderen.

Omtrent femten Rigsdaler.

Amalia.

Det var jo allerede det Halve . . .

Moderen.

Hvorledes? forſtaaer jeg Dig ret, min Datter? Du vilde give Slip paa denne Klædning, ſom allerede ved den blotte Tanke gjorde Dig ſaa megen Glæde?

Amalia.

Amalia.

Hvorfore ikke? for at redde den uslykkelige Familie vilde jeg vel endnu gjøre mere.

Moderen.

Skjont, Amalia! Edelt tænkt! Ogsaa jeg vil følge Dit Bink og Dit Exempel. Jeg havde den Plan, i Vinter at tage nogle Gange til Odense for at see Skuespil . . . De Penge, jeg havde bestemt dertil, vil jeg anvende til Enkens Understøttelse og . . . vi vil med smaa Opoffringer redde dem. Det Skønneste Skuespil er desuden — en reddet Uslykkelig, og Stor- modighed pryder en Pige bedre, end den kostbareste Klædning.

Hurtig klædede Moderen sig paa og ilede med Amalia til Rosenhjem. Grædende i adspredte Grupper stode Skolærerne uden for Huset, men Kettens Betjente begyndte allerede at bære bort. "Lad dem holde inde, sagde Amalias Moder til Husejeren, der med trodsig Mine stod i Døren. Jeg betaler."

I samme Øjeblik, før Betalingen endnu var færdig, styrtede en Pige paa en Snees Nar, med flagreende Haar ind i Huset og derpaa i Haven. Amalias Moder ilede bestyrst efter hende

hende . . . og saae et Optrin, der endog havde maattet røre det haardeste Hjerte.

Gud ske Lov! Gud ske Lov! sagde Pigen næsten aandeløs; jeg kom endnu tidsnok til at redde Dem. Her . . . her er Penge! betal.

Enken.

For Guds Skyld, hvad gør Du, Lisette?

Pigen.

Intet, Faster, jeg opfylder min Pligt. Jeg hørte om Deres Nød, forlod min Tjeneste i Odense, og ilede hid for at hjælpe Dem. Her er fem og tredive Daler. Betal! betal.

Enken.

Arme Barn! Saa meget kunde Du ikke sammen spare af Din Løn! Hvad har Du gjort! Du ængster mig mere end min Ulykke.

Pigen.

Og om jeg nu ogsaa solgte mine Klæder, hvad siger det? Jeg er ung og stærk; har af Dem lært at fortjene mit Brød, og Gud vil vist igjen hjælpe mig videre frem, naar kun De er reddet.

Enken.

Jeg kan ikke, jeg kan ikke modtage det!

Pi:

Pigen.

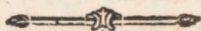
Og hvorfor ikke? Er jeg Dem ikke mere skyldig end dette? er jeg Dem ikke mit Liv skyldig! Hvo opdrog mig som et Barn uden Forældre? hvo dannede mig? Hvo plejede mig i to dødelige Sygdomme? Hvo betalede Doktor og Medicin, en Sum som vist er større end den jeg i Dag bringer Dem. O kjære Tante, forsmaaer De min Hjælp, saa fortvivler jeg! . . .

Grædende styrtede nu de to Edle i hinandens Arme. Amalia saa det, begav sig bort, knælede ned i et Hjørne af Haven og bad sagte: "Gud! lad mig blive velgjørende som Frue Solmark, og taknemmelig som den gode Pige!"

Nu trådte hendes Moder nærmere, og forkyndte, at Gjælden alt var betalt. Ogsaa for Fremtiden skulde hun sørge, og vilde den ædle, taknemmelige Pige træde i hendes Tjeneste, saa var der i hendes Huus, som i hendes Hjerter en Plads aaben for hende. Lys og fro endtes nu den Dag, der havde begyndt saa mørk og ulykkelig for den elskværdige Solmarkske Familie. Men Amalia nød en Salighed, som ikke kan beskrives. Thi hun følede i al sin Synde

Fylde den Lykke: ved sin Opoffring at have afstørret Taarer og formildet Lidelser.

Fra denne Dag af førte Amalias Moder ingen Dagbog mere over hendes Handlinger. Den behøvedes heller aldrig. Thi med hver Dag tiltog den bolde Pige i Aands og Hjertes Fortrin, afslagde efterhaanden ogsaa de mindre ubetydeligere Fejl, som hun bemærkede hos sig, og den gode Lisette medvirkede fortræffelig til sin unge Venindes Uddannelse.

F e j l.

S. 5. 8. 7. endeel for: nogle.

S. 33 og flere Steder Anne for: Hanne.

